

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/303/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3513212035
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3513212035.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu: Q. J., a.s., so sídlom Z., N. XX, IČO: 35 838 825, zast. Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Bratislava, Michalská 14, IČO: 47 255 706, proti žalovanému W. Q., nar. dňa XX.XX.XXXX, bytom J., W. XX, o zaplatenie 475,54 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 01. apríla 2016, č. k. 7C/124/2014-157, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 36,58 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 22.12.2010 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V rozhodnutí konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 2.714,29 eur, 17,30% ročného riadneho úroku zo sumy 2.404,51 eur od 22.12.2010 do zaplatenia a 9% ročného úroku z omeškania zo sumy 2.404,51 eur od 22.12.2010 do zaplatenia, titulom uzavretej zmluvy o splátkovom úvere, ktorú žalovaný uzavrel s právnym predchodcom žalobcu a ktorá mu bola postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010. Listom zo dňa 03.02.2005 vzal žalobca svoju žalobu čiastočne späť, žiadal žalovaného zaviazat' k zaplateniu sumy 475,54 eur, 17,30% ročného riadneho úroku zo sumy 475,54 eur od 22.12.2010 do zaplatenia a 9% ročného úroku z omeškania zo sumy 475,54 eur od 22.12.2010 do zaplatenia. O späťvzatie žaloby súd prvej inštancie rozhodol uznesením zo dňa 11.11.2015 č. k. 7C/124/2014-116, ktorým konanie v späťvzatej časti zastavil.

2. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná sčasti. Právny vzťah medzi účastníkmi konania posúdil ako spotrebiteľský vzťah a uzavretú zmluvu ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že dňa 12.12.2005 bola medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. 0273730877, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému splátkový úver vo výške 41.800,- Sk s pevnou úrokovou sadzbou 17,30% ročne do konečnej splatnosti úveru. Poplatok za správu úveru bol dojednaný vo výške 50,- Sk mesačne. Splátka bola vo výške 1.102,- Sk a splatná vždy do 20. dňa v mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola 20.01.2006 a konečná splatnosť úveru bola 20.11.2010. Splatnosť úrokov bola v posledný deň kalendárneho mesiaca. Zmluvné strany sa dohodli, že splatné úroky a poplatky sa dňom ich splatnosti pripíšu k istine a stávajú sa jej súčasťou. Žalovaný sa zaviazal v prípade omeškania so splácaním pohľadávky z úveru platiť úrok z omeškania vo výške určenej veriteľom zverejnením. Súd konštatoval, že v čase uzatvorenia zmluvy o úvere medzi pôvodným

veriteľom a odporcom, vychádzajúc z § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka sa za spotrebiteľské zmluvy považovali iba kúpna zmluva, zmluva o dielo a odplatné zmluvy upravené v Občianskom zákonníku, zatiaľ čo zmluva o úvere bola upravená ako absolútny obchod v Obchodnom zákonníku. Napriek tomu vzhľadom na charakter účastníkov zmluvných postavení dodávateľa a spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na to, že ide o formulárový typ zmluvy je potrebné túto zmluvu posúdiť i z pohľadu spotrebiteľského práva. V čase uzatvorenia zmluvy medzi pôvodným veriteľom a žalovaným bol takýmto právnym predpisom Zákon o ochrane spotrebiteľa č. 634/1992 Zb.. Rovnako v čase uzatvorenia zmluvy bol účinný i zák. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého sa za spotrebiteľský úver považovalo dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Vyslovil názor, že v súčasnosti nie je možné rozlišovať medzi spotrebiteľskými vzťahmi, ktoré vznikli do doby, kým zákonodarca vývojom nedospel k záveru, že sa za spotrebiteľské zmluvy považuje každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom a zmluvami, ktoré sú uzatvárané v súčasnosti, preto je potrebné aplikovať aj na tento právny vzťah ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v súčasnom znení. V prípade spotrebiteľských sporov orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával (§ 5b zák. č. 250/2007 Z. z.), preto ex offo súd skúmal, či uplatnený nárok žalobcu nie je premlčaný. V danom prípade bolo povinnosťou žalovaného splácať poskytnutý úver v splátkach po 36,58 eur, a to v období od 20.01.2006 do 20.11.2010. Na základe uvedeného dospel k záveru, že nárok žalobcu je v časti premlčaný, a to v časti týkajúcej sa zaplatenia splátok za obdobie od 20.01.2006 do 13.11.2010, keďže žalobca podal žalobu na súd dňa 14.11.2013. Žalobca sa pritom domáhal už iba splátok, ktoré sa stali splatnými v období od 20.11.2009 do 20.11.2010. V danej veci preto splátky za obdobie od 20.11.2009 až do 13.11.2010 sú premlčané; nepremlčaná zostala iba posledná splátka splatná 20.11.2010, a to v celkovej výške 36,58 eur. Preto súd zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 36,58 eur, spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Pokiaľ ide o zmluvný úrok vo výške 17,30% ročne, aj v tejto časti žalobu zamietol, keď mal za preukázané, že účastníci si dojednali zmluvný úrok 17,30% p.a. ako fixný do konečnej splatnosti úveru, ktorá bola stanovená na deň 20.11.2010. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, preto žalobcovi zmluvný úrok odo dňa nasledujúceho po konečnej splatnosti úveru nepatrí, keďže pre obdobie od 21.11.2010 už dohoda o úroku z úveru neexistovala. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v prevažnej časti vo veci úspešný, avšak žiadne trovy konania mu nevznikli, náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti rozsudku, jeho zamietavej časti a proti výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že jeho žalobe v zamietavej časti vyhovie alebo alternatívne, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvej inštancie sa v časti režimu zmluvy a premlčania vôbec nevysporiadal s obsahom jeho vyjadrenia zo dňa 07.03.2016, neuviedol v rozhodnutí, prečo jeho právnu argumentáciu nepovažoval za dôvodnú, nevyhovujúcu, resp. mylnú a nevysvetlil súvis a vyporiadanie sa s právnymi závermi odvolacích súdov a Najvyššieho súdu SR uvedenými v jeho podaní zo dňa 08.03.2016. V rozhodnutí súdu prvej inštancie nie sú uvedené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie odchylné od uvedených rozhodnutí s aplikovaním Obchodného zákonníka a štvorročnej premlčacej doby. Namietal, že súd prvej inštancie otázku premlčania nesprávne posúdil a keďže v odôvodnení jeho rozhodnutia nie je uvedené, prečo rozhodol inak ako v ním uvádzaných rozhodnutiach iných súdov alebo Najvyššieho súdu SR, jeho rozsudok je nepreskúmateľný a chýbajú mu atribúty riadne odôvodneného rozhodnutia.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, ďalej len CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým bola vo zvyšnej časti žaloba zamietnutá a vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu. Výrok rozsudku, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 36,58 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 22.12.2010

do zaplattenia odvolací súd nepreskúmaval, pretože proti tomuto výroku odvolanie žalobcu nesmerovalo a tak nadobudol právoplatnosť (§ 367 CSP).

6. Predovšetkým je potrebné uviesť, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolaní žalobcu bolo podané pred 01.07.2016. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý upravuje postup súdu pri prejednávaní a rozhodovaní sporov. Civilným sporovým poriadkom bol zrušený zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku, zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, ako aj základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, odvolací súd posudzoval žalobcom uvedené odvolacie dôvody podľa vtedy platného procesného predpisu - zák. č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok (ďalej len O.s.p.).

8. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, bolo v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O.s.p. možné odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v cit. zákonnom ustanovení.

9. Žalobca v podanom odvolaní uplatnil ako odvolací dôvod, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci (čo možno subsumovať pod odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/), súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.).

10. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), jeho použitie je opodstatnené v prípade, ak strana sporu navrhla dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci a súd ho nevykonal. V danej veci žalobca v podanom odvolaní neuvádza, aké dôkazy, ktoré boli stranami sporu navrhnuté, súd prvej inštancie nevykonal. Ani z obsahu spisu odvolací súd nezistil, že by súd nevykonal niektoré z navrhovaných dôkazov a táto skutočnosť nevyplýva ani zo zápisnice z pojednávania zo dňa 11.03.2016. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto odvolací súd považoval za nedôvodný.

11. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p.. Podľa cit. zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zoberal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporovalo ust. § 133 až 135 O.s.p..

12. Odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. bolo možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako

k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

13. V preskúmvanej veci žalobca tento uplatnený odvolací dôvod v odvolaní žiadnym spôsobom nekonkretizuje. V odvolaní neuvádza, ktoré skutkové závery súdu prvej inštancie považuje za nesprávne, ktoré jeho skutkové zistenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a ani nevytýka súdu prvej inštancie, že by pri svojich skutkových záveroch prihliadol na skutočnosti, ktoré neboli preukázané, alebo by nevyplynuli z prednesov strán sporu. Odvolací súd preto žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. nepovažoval za dôvodný.

14. Žalobca ďalej uplatnil odvolací dôvod aj podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), ktorý je daný v prípade mylnej aplikácie právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

15. V danej veci žalobca opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu videl v tom, že súd nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby na daný vzťah.

16. K námietkam žalobcu je potrebné poukázať predovšetkým na to, že predmetný zmluvný vzťah vznikol 12.12.2005, keď definíciu spotrebiteľskej zmluvy a spotrebiteľa upravoval zák. č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. V zmysle ust. § 2 ods. 1 písm. a/ cit. zákona za spotrebiteľa sa považuje každá fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky, alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti a podľa § 2 ods. 1 písm. d/ za predávajúceho podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky, alebo poskytuje služby. Podľa § 23a ods. 1 cit. zákona, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

17. V danej veci je nepochybné, že zmluva vykazuje všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy a že žalovaný nepoužil predmet plnenia na podnikanie. Taktiež je zrejmé, že pôvodný veriteľ je podnikateľom a že predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti. Postúpením pohľadávky sa povaha predmetnej právnej veci ako spotrebiteľskej nezmenila.

18. Súdna prax považuje spotrebiteľské zmluvy, vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy, za typické občianskoprávne vzťahy. Úver je síce absolútnym obchodom a na úver dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy, avšak predmetná vec sa týka spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou (zák. č. 624/1992 Zb. a ustanoveniami Občianskeho zákonníka). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda ide o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy a v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nepodnikateľské právo (rozsudok NS SR sp. zn. 5MCdo/20/2009). Uvedené závery a názory akceptoval aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 19.06.2013, č. k. I ÚS 402/2013.

19. Je preto potrebné uzavrieť, že vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy, premlčuje sa nárok na peňažné plnenie z uvedeného zmluvného vzťahu v trojročnej premlčacej dobe v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok NS SR z 21.04.2015, sp. zn. 3MCdo/14/2014, podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, ktorý namietal postup prvoinštančného aj odvolacieho súdu, ktoré oba zhodne v spore zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere aplikovali § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 a na premlčanie aplikovali § 101 Občianskeho zákonníka.

20. Vzhľadom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie žalobu žalobcu v ním uvedenej časti ako premlčanú zamietol, použijúc trojročnú premlčaciu lehotu podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka, rozhodol vecne správne.

21. Žalobca v podanom odvolaní uplatnil aj odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1), medzi ktoré podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. patrí to, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu vidí v tom, že podľa jeho názoru rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje atribúty riadne odôvodneného rozhodnutia, keďže súd prvej inštancie sa podľa jeho názoru nevysporiadal so všetkými jeho námietkami uvedenými v jeho podaniach a nevysvetlil, prečo sa pri svojom rozhodnutí odklonil od iných rozhodnutí v obdobných veciach, kde súd na otázku premlčania aplikoval štvorročnú premlčaciu dobu podľa Obchodného zákonníka.

22. K tomuto je potrebné uviesť, že odvolací súd nezistil, že by rozsudok súdu prvej inštancie neobsahoval atribúty uvedené v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

23. Preskúmaním rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v ňom jasne a podrobne odôvodnil, prečo na daný vzťah aplikoval normy spotrebiteľského práva aj za situácie, keď zmluva medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu bola uzavretá dňa 12.12.2005 a podľa ust. § 497 až 507 Obchodného zákonníka a prečo na daný vzťah aplikoval trojročnú premlčaciu lehotu podľa Občianskeho zákonníka. K námietke žalobcu, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevysvetlil, prečo sa odklonil od iných rozhodnutí, na ktoré žalobca poukazoval vo svojich vyjadreniach, je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie rozhodnutiami iných súdov nie je viazaný a pokiaľ sa jedná o rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, je viazaný iba rozhodnutiami v danej konkrétnej veci alebo ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR, za ktorú treba považovať rozhodnutia NS SR zverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súd tiež nemá povinnosť vysporiadať sa so všetkými námietkami strán sporu uvedenými v ich podaniach, pričom v danej veci súd prvej inštancie, tak ako už bolo uvedené, vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom ozrejmil, prečo vo veci aplikoval predpisy občianskeho práva na otázku premlčania a normy spotrebiteľského práva.

24. Z uvedených dôvodov odvolacie námietky žalobcu odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si žalovaný náhradu týchto trov neuplatnil a zo spisu mu žiadne trovy konania nevyplývajú.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu v pomere 2:1.
Odlišné stanovisko sudcu Mgr. Ivana Kubínyho:

1. S väčšinovým rozhodnutím senátu nesúhlasím z dôvodu odlišného právneho názoru na použitie ust. § 5b Zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v posudzovanom prípade.

2. V konaní je uplatňovaná peňažná pohľadávka zo zmluvného vzťahu. Pohľadávka všeobecne predstavuje predmet právnych vzťahov s určitou majetkovou hodnotou, ktorej výška je determinovaná viacerými faktormi. Medzi ne nepochybne patrí aj forma možnosti vynútenia jej plnenia. Nemožno uvažovať o totožnej hodnote inak identických pohľadávok, z ktorých jedna môže byť priznaná rozhodnutím súdu a na základe neho vymáhaná, oproti pohľadávke, ktorú súdne priznať nemožno a má len povahu naturálnej obligácie. Nižšia hodnota naturálnej obligácie je zjavná a prirodzená. Zjavná je preto aj nižšia hodnoty pohľadávky s uplynutou premlčacou dobou, pri uplatnení ktorej je na premlčanie prihliadané z moci úradnej, ako obdobnej pohľadávky, pri ktorej však možno na premlčanie prihliadať len na námietku dlžníka. V prvom prípade je nejudikovateľnosť kategorická, v druhom hypotetická.

3. Pri uvedenej závislosti rozdielu majetkových hodnôt pohľadávok s uplynutou premlčacou dobou od možnosti ich priznania súdom je potom neprijateľné, aby bolo ust. § 5b Zák. č. 250/2007 Z.z. použité tak, že iba z dôvodu zmeny právnej úpravy sa stanú nejudikovateľné súdom aj pohľadávky s uplynutou premlčacou dobou, ktoré boli uplatnené na súde pred účinnosťou § 5b Zák. č. 250/2007 Z.z. V dôsledku takejto aplikácie práva by nová právna úprava mala sama o sebe za následok zníženie hodnoty majetku veriteľa bez akejkoľvek možnosti veriteľa tomuto následku predísť. Tento spôsob aplikácie práva by bol v rozpore prinajmenšom s princípom ochrany nadobudnutých práv ako jedným z atribútov materiálneho právneho štátu v zmysle Čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Pri zásahu do práv dosahujúceho ústavnoprávnu rovinu neobstojí výklad, že pre chýbajúce prechodné ustanovenia vzťahujúce sa k ust. § 5b Zák. č. 250/2007 Z.z. a pre jeho procesný charakter sa toto ustanovenie použije aj na konania začaté pred jeho účinnosťou. Teoretické delenie práva na hmotné a procesné nie je v praxi vždy použiteľné jednoznačne a práve právna úprava premlčania má hraničný charakter. Viaže sa síce výlučne na súdne konanie, no má významné hmotnoprávne súvislosti týkajúce sa kvality samotného hmotného práva. Preto pri určení jej časovej pôsobnosti možno v záujme ústavne súladnej aplikácie práva posudzovať časovú pôsobnosť iba obdobne ako pri normách hmotného práva, teda že nároky vzniknuté pred účinnosťou zmeny právnej úprav sa posudzujú podľa dovedy platnej právnej úpravy.

4. V súlade s ústavou preto môže byť časová pôsobnosť ust. § 5b Zák. č. 250/2007 Z.z. určená iba tak, že uvedené ustanovenie nemožno použiť v konaniach začatých pred jeho účinnosťou, to znamená, že v konaniach začatých pred 1.5.2014 nemôže súd prihliadať na premlčanie práva z moci úradnej. I keď tento prístup nezodpovedá rýdzo „hmotnoprávnej“ časovej pôsobnosti, pretože neviaže použiteľnosť právnej úpravy na okamih vzniku práva, ale na okamih začatia konania, je pre ústavne súladný prístup k časovej pôsobnosti ust. § 5b Zák. č. 250/2007 Z.z. dostatočný, pretože vytvára veriteľovi možnosť uplatniť svoje právo s uplynutou premlčacou dobou na súde v legisvakančnej lehote novely č. 102/2004 Z.z., ktorou bolo ustanovenie § 5b doplnené do Zák. č. 250/2007 Z.z. a zachovať tak režim námietky premlčania len zo strany dlžníka.

5. Pretože v posudzovanom prípade začalo konanie pred 1.5.2014, nebolo možné zamietnutie žaloby pre premlčanie práva bez námietky vznesenej zo strany dlžníka, a preto s väčšinovým rozhodnutím senátu nesúhlasím.

V Trenčíne, dňa 07. júna 2017

Mgr. Ivan Kubínyi
člen senátu

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).